

příběh Amálky z Brna

Dne 21.8. 2009 jsme se s manželem rozhodli „adoptovat“ jednu fenečku z Brněnského policejního útulku v Bystrci.

Motivace a pohnutky, které nás k tomu vedly byly různorodé, od tzv. chválihodných typů „uděláme dobrý skutek“ až po lehce sobecké jako: „bude větší sranda a Dortík bude mít parťáka na hraní“. Dortík, původně šlechticky nazvaný Dartaňan je náš fr. bulek, kterému nyní táhne na deset let a je lehce, opravdu lehoučce rozmazlený.

Komunikace s útulkem probíhala jako po másle, takže když jsme přijeli, byli na nás nachystaní a hlásili „přijela návštěva z Francie“ – přivezli jsme samozřejmě i Dortíka, aby se s fenečkou také seznámil.

A pak už ji přivedli....

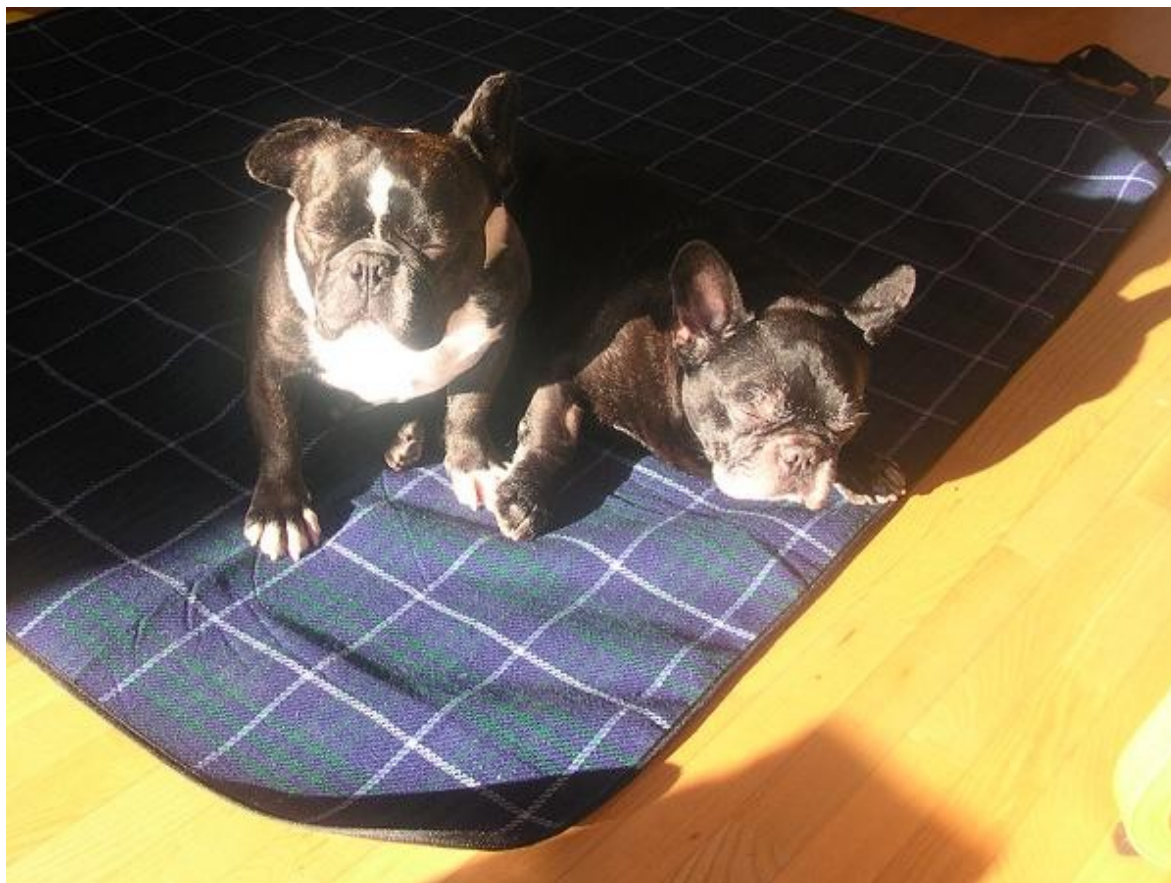

Byla tak hubeňoučká (hlavně ve srovnání s Dortem), měla zanícená očka a pokousané ucho. Věk prý mezi 6-8 roky. Vypuštěna množitelem s dalšími buldočky do lesa v Soběšicích. Pojmenovala jsem ji Amálka, snad pro tu „vílí“ štíhlost a ladný pohyb. Hned nás začala vítat, lízat, skákat po nás, bylo vidět, že má šťastnou „buldočkovskou“ povahu. S Dortíkem se očuchali a pak šli společně kolečko kolem útulku. Manžel kývl a šel vyřídít papírování. A od té chvíle byla Amálka naše...

První noc jsem s ní spala v kuchyni na madračce na zemi a další den jsme jeli na týdenní dovolenou do Jižních Čech. Frbulci tak měli možnost se skamarádit v neutrálním prostředí, taky bylo jednodušší doladit čistotnost a postupně Amálku nechávat zvykat na samotu, aby až se vrátíme do normálního pracovního koloběhu, nezpanikařila.

Přesto, že Amálka je velice milá, hravá, nekonfliktní a Dortík je přímo flegmatik, tak se u nás vyskytlo žárlení, boj o pozici ve „smečce“ a napadání kvůli žrádlu. Vyzbrojení dostupnou literaturou, rady psích odborníků jako Desenský a Dostál a vyptáváním v okolí jsme pátrali, proč to tak je a co dělat. Nejúpornější byly první dva měsíce, kdy Amálka ničila zařízení domu a několikrát se poprala s Dortem. Naštěstí se nikdy nikomu nic nestalo, ale ty nervy....Přiznám se, také nás napadlo, že ji snad vrátíme. Nakonec zůstala a dnes pozorujeme, že se změnila. Zklidnila se, ví, kde je

její místo a s Dortíkem už si dokonce hraje (velký úspěch :-)) Taky očička už má téměř vyléčená, přibrala nám tři kila tak rychle, až jsme se lekli, že jsme nezvládli hlídání u hárání! Ale ne, jen se nám holka spravila.

Tak to je náš příběh, fandím všem, kteří se rozhodnou vzít buldočka z útulku a věřte, že se to dá zvládnout. Chce to čas, hodně trpělivosti a podporu rodiny (přátel).

Budočkům třikrát zdar! zdar! zdar!

Pavčina Menšíková, Brno, 21.1. 2010

